

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Es un dir-ho a vostès, però també estem en peu de guerra

Any II - Núm. 62

Barcelona, 22 d'agost de 1932

Preu: 20 cèntims

El Sr. Bergamín, defensor del general Sanjurjo, ens xerra el que dirà al Tribunal

Madrid, 22. — Tant bon punt es va haver fet pública la notícia de què el senyor Bergamín acceptava la defensa del general Sanjurjo eixam de periodistes va comparèixer al domicili de l'illustre advocat.

Per començar, el senyor Bergamín va fer extenses declaracions als redactors d'«A. B. C.», «El Debate», «Informaciones», «El Imparcial» i «La Nación», però encara aquests redactors no havien baixat l'escala que l'illustre advocat va recordar-se, amb dolor, que aquests diaris ja no es publicaven. Aleshores, per tal de què les seves manifestacions no quedessin en el buit més paorós, va córrer a cridar el redactor d'un periòdic de més de més circulació. Considerem superflu explicar que l'escollit fou el representant d'«El Be Negre».

Trobàrem el senyor Bergamín dedicat a una labor ben explorable: amagar entre els matalassos uns discos de «La marcha real» i una foto, dedicada, de Don Alfons.

—Sí—ens va dir el senyor Bergamín—jo també he estat republicà de tota la vida, com el mateix Sanjurjo.

—Ah!
—Cal tenir en compte que si bé el general Sanjurjo era encara prou jove per a fer un pronunciamiento que salvés la pa-

tria, en canvi és massa vell per a ésser condemnat.

—Ah! Ah!
—Seixanta anys! Figuri's! Això no són edats per estar a la presó; són edats més pròpies per a reposar en la pau del seipulcre...

—I vostè és el seu defensor?

—Però de mort natural!

—Ah!!!
—Doncs què es pensava? Al general Sanjurjo se l'ha de condemnar a la pena de vida perpètua. Quina pena, eh?

—Ai, sí.
—Així se l'obligarà a veure amb els seus propis ulls el triomf definitiu de la República.

—I la seva defensa, si no és indiscreció, en què consistirà?

—Com he dit molt bé al «Full Oficial», de dilluns, la defensa del capità Sanjurjo és facilíssima. Cal només dir al tribunal que l'encartat és fill del general Sanjurjo.

—Bé, sí, però... i el pare?
—Encara més fàcil: es diu el Tribunal que l'encartat és pare del fill del general Sanjurjo... i ja està.

—Ja està?

—Ja està.
—Ens acomiadarem. Tot baixant l'escala, vàrem pensar que si el senyor Bergamín no fa una defensa millor que aquesta, no cobrarà pas.

EL JUTGE CAMARERO — Si són servils...

La novel·la d'El Be Negre

REGLAMENT

Art. 1. EL BE NEGRE publicarà, per esgarripança dels seus lectors, una interessantíssima novel·la inèdit ad' amor, aventures, misteri, sang i fetge, però no de capa i espasa, deguda a les plomes, estilogràfiques i altres més acreditades en el gènere, de Catalunya, Espanya i l'estranger.

Art. 2. Per evitar la monotonia que resulta de llegir sempre un sol autor, EL BE NEGRE ha encarregat a cada autor la redacció d'un capítol interessantíssim i intrigant, que no n'haurà d'escriure més que un, fins que li torni a tocar el torn.

Art. 3. Cada autor serà plenament lliure de portar la intriga cap allà on li sembli, però no podrà mai, dur-la al final abans, almenys, del penúltim capítol.

Art. 4. A cada capítol podrà haver-hi tants morts i ferits com el mal cor del seu autor li inspiri, però no podrà matar:

a) l'heroïna,
b) l'heroi,
c) el traïdor,
d) el barba,
e) la ingènua, abans del final.

Art. 5. A cada capítol podrà haver-hi tants casaments com es

vulgui, però per bons sentiments no tinguí el seu autor, no podrà casar:

a) l'heroïna amb l'heroi,
b) l'heroi amb l'heroïna,
c) l'heroïna amb el traïdor,
d) el traïdor amb l'heroïna,
e) el barba amb l'heroïna, o viceversa,

f) el traïdor i l'heroi o viceversa,
g) el barba, el traïdor i l'heroi, o qualsevol de les combinacions possibles, perquè aquesta novel·la ha de poder anar a totes les mans.

h) la ingènua amb qualsevol dels altres i especialment amb el barba.

Art. 6. Tots els personatges podran tenir tots els fills que sembli als autors dels capítols, adhuc la ingènua. Essent, però, lliure l'infanticidi, l'autor d'un capítol no té dret a reclamar si el següent els suprimeix.

Art. 7. No seran permeses les ressurreccions, a menys que serveixin, per subsanar morts antireglamentàries. En aquest cas seran obligatòries.

Art. 8. Serà obligatori el divorci en tots els casos de casament antireglamentari. Si la que es casa

antireglamentàriament és la ingènua, un cop divorciada, els lectors seran pregats de fer els ulls grossos sobre la seva ingenuïtat.

Art. 9. EL BE NEGRE invitarà particularment els millors escriptors a col·laborar a la seva novel·la. Els escriptors estrangers més famosos i els altres hi col·laboraran a través del senyor Presas.

Art. 10. Com que cada capítol serà d'autor diferent, EL BE NEGRE organitza un concurs entre els seus lectors perquè endevinin la paternitat dels capítols, i ofereix els següents premis:

Primer: Un mantó de Manila, al que senyali amb exactitud els autors de tots els capítols.

Segon: 16 quilovats de corrent elèctrica de la millor, al que endevini tres capítols abans d'acabar, el desenllaç de la novel·la.

Tercer: 8 plomes d'aigua de Dos Rius (a escollir), al que endevini la llista completa dels escriptors que no hi hauran col·laborat.

NOTA. — No podran prendre part en el concurs els autors dels capítols, els redactors d'EL BE NEGRE ni els menors de tres anys.

Barcelona, 23 d'agost de 1932.
Pel Comitè.
EL COMITE

Els deportats monàrquics són esperats amb candeletes

Villa Cisneros, 22. — La notícia de la pròxima arribada d'un carregament de monàrquics ha despertat un entusiasme ben natural en la població indígena. Es construeixen activament cabarets, Thea-rooms i cases d'esplai tan necessàries per aquesta mena de turistes.

Villa Cisneros, 22 i mitja. — Han causat sensació les manifestacions d'un parell de negres (mascle i femella) que han declarat esperar als nous hostes amb gran joia, dones encara no han pogut tastar mai carn blanca monàrquica.

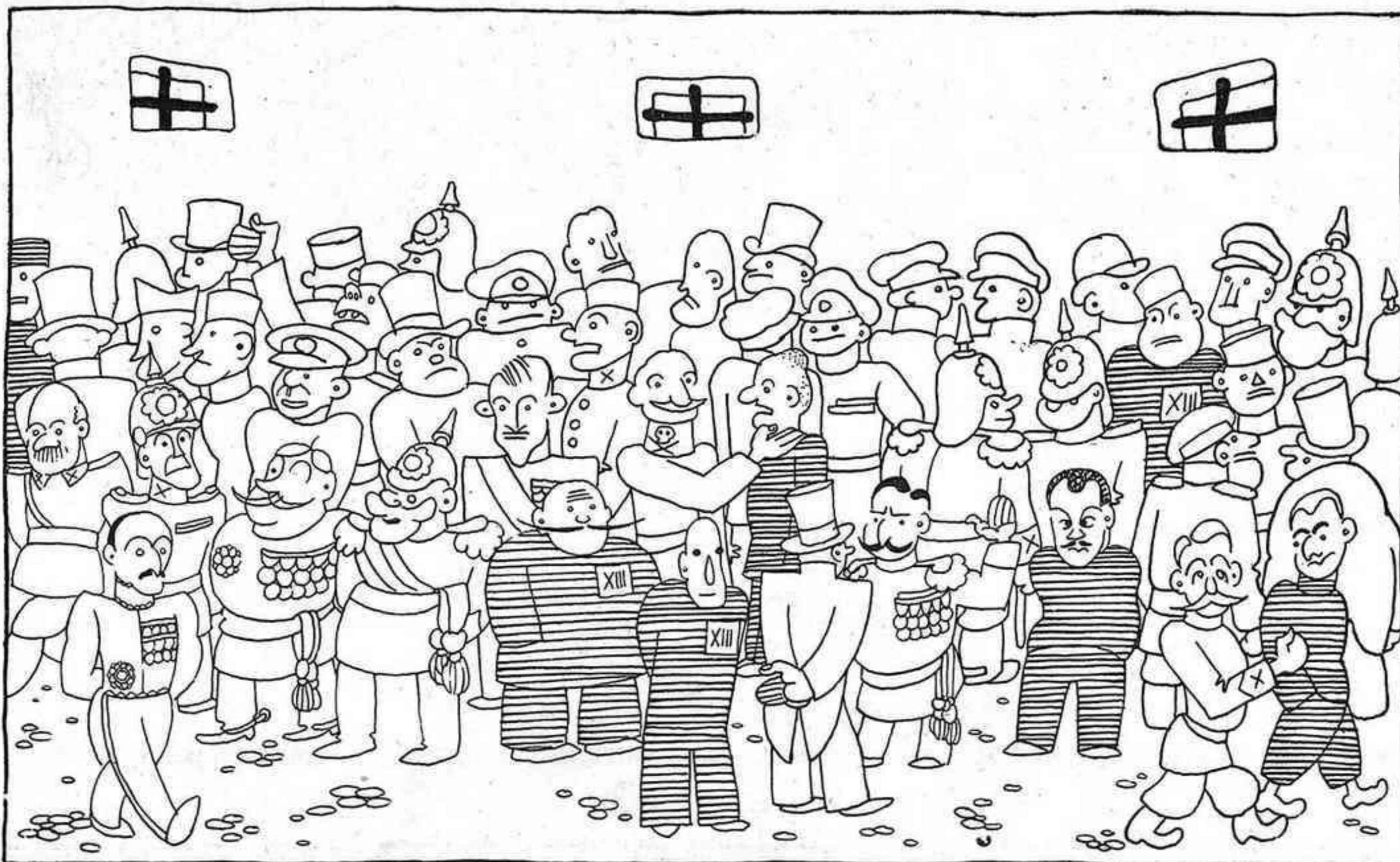
Villa Cisneros, 23. — Se sap que a conseqüència del telegrama anterior els futurs deportats han demanat permís especial per fer una cura de Sol abans d'ésser desembarcats, per tal de fer bronco i tractar de passar despercebuts dels negres del país. Es creu que els serà relativament fàcil.

Villa Cisneros, 23. — Les forces vives del país estant organitzant la Societat d'Atracció de Forasters. Es convocarà un concurs de cartells que guanyarà el graciosíssim K-Hito i figurarà un monàrquic vestit de v.e.r.d.e sobre la coberta d'un vaixell cantant allò de: «Dicho so aquel que tiene...»

Llegiu a la pàgina 4 el I capítol de la novel·la ¿.....? Una novel·la en la qual col·laboren tots els redactors d'El Be Negre i els escriptors amics de la casa

Villa Cisneros, 23. — Ha arribat el guàrdia civil Diosdado López que estava de servei a Correus la nit de la sublevació monàrquica i que, «ell tot sol, tindrà cura de l'ordre en el campament de forasters.

Villa Cisneros, 23. — Es suposa, amb fonament, que cap dels visitants usará mitjons Molfort's degut a què són els millors i són catalans.

L'ESTIEUIG D'ENQUANY — Senyor Menéndez, ja pot tancar, que ja hi som tots.

DE MAL EN PITJOR el Doctor Picard cau De l'Estratosfera a Itàlia

Augsburg, 12. — Amb l'ex-cusa que els vents de la regió no li són favorables, el doctor Picard ha manifestat desigs d'escollir un altre lloc per als seus futurs assaigs.

S'assegura que el veritable motiu de la seva determinació és el fracàs assolit quan la seva primera ascensió en què, com tothom sap, va anar a parar a l'estatutofera.

Regna consternació.

Brusselles, 14. — S'ha vist el doctor Picard fent la bomba. Això, després del seu fracàs, ha produït molt mal efecte. Regna indignació.

Brusselles, 16. — La bomba que feia el doctor Picard és la que prepara per a la seva pròxima provatura. S'han asserenat els ànims, però segueix núvol.

Dubendorf, 18. — Ha arribat el doctor Picard. Ha fet voliar al vent un mocador de butxaca i ha dit: «Em sembla que m'agradarà».

Dubendorf, 20. — El doctor Picard s'ha engegat en globus. L'amo de la fonda on va parar no sap on haurà d'anar a cobrar.

Perlamadonna, 22. — Ha aterrat el doctor Picard fent uns grans crits de: «Ja l'he vist ja l'he vist!» (volia dir l'estratosfera).

Sembla que, per fi, hi ha estat. Diu que és tan i tan bonic. Que des d'aquella altura (16 mil metres segons ell i 18 mil segons alguns diaris) es veuen molt rebé els rius, les muntanyes, els llacs i les planes. Un periodista barceloní li ha dit que des de l'atalaia del Tibidabo també es veien divinament, i s'ha posat com una fúria.

Diu que, allà dalt, es raigs còsmics augmenten d'allò més en intensitat. Ell va fer l'experiment amb un tub construït especialment, i així que hi va arribar començà a sentir un soroll com si ploguessin. Com més amunt anava més soroll feien les vibracions. Ell, però, les escoltava com qui sent ploure.

El que més li ha cridat l'atenció allà dalt és veure totes les presons plenes de generals, ducs i marquesos espanyols i monàrquics, passant-hi l'estiu.

En procedir a l'aterratge passà un moment de pànic, doncs com més baixava més anava perdent la visualitat, fins al punt que tot es féu fosc com una gola de llop.

Sort que ben aviat es donà compte que volava sobre Itàlia i, és clar... amb tantes camises negres!

Es el que deia ell: «Si no arriba a ésser això, no sé... no sé».

¿Qui és que va sortir a peu de Capitania i agafà un tramvia?

El problema de l'estada del general Barrera a Barcelona plantejat per «La Publicitat» segueix sense resoldre. Malgrat el premi de 500 pessetes ofert, que, de moment, sembla que ha guanyat el governador civil, el misteri encara no s'ha pogut aclarir.

Les recerques, però, no paren. «La Publicitat» sembla haver descobert que si bé el general Barrera no va agafar el tramvia, tampoc és veritat que cap tramvia agafés el general Barrera. Seguint aquesta cadena de deduccions, és fàcil de

(Segueix a la pàg. 2, col. 1)

descobrir que el general Barre-
ra conspirava.

Però «El Be Negre» sap més.
«El Be Negre» sap que el ge-
neral Barrera no sols conspira-
va, sinó que encara conspira.
On?

En el pròxim número els ho
drem, si abans hem recollit les
500 pessetes que el governador
civil imposa com a tarifa míni-
ma als que, amb la calor que
fa, volen encara donar notícies
sensacionals.

Els viatges del President

Finalment, l'Agència Cook, la
Companyia Internacional de
Wagons-lits, els Viatges Blaus
i l'Agència de Viatges Marsans
s'han preocupat seriosament de
les possibilitats que ofereixen
els viatges dominicals del Pre-
sident de la Generalitat i pen-
sen llançar al mercat uns for-
fait valadors per tot el que res-
ta d'any, en els quals, per un
preu reduït, donaran dret als
ciutadans a acompanyar, amb
tren, vaixell o auto, al senyor
President en els seus copiosos
viatges.

A més de l'ex cursió en sí, els
que s'acullin a aquesta organit-
zació de les Agències, tindran
els següents drets, segons la
classe de forfait que adquiri-
xin:

Primera classe. — 20.000 qui-
lòmetres per carretera, tren o
via marítima; 137 arribades
triumfals; 137 comiats igual-
ment triumfals; 830 inaugura-
cions (noms de carrers, grups
escolars, biblioteques, piscines,
etc.); 3.460 discursos patriòtics;
50 escenes enternidores entre el
President i humils dones del
poble. Pagant un plus, els abonats
tindran dret a no escoltar els
discursos.

Segona classe. — La meitat
de totes les gangués anteriors,
excepte feta del privilegi de no
escoltar els discursos.

Tercera classe. — A benefici
de les classes més humils que
no puguin fer aquests desplaça-
ments, s'instaura un abonament
modest — deu cèntims
setmanals — els que s'acullin
el qual podran llegir els viatges
al Full Oficial, sense necessitat
de moure's de Barcelona.

No cal pas lloar els avantat-
ges que gaudiran els compra-
dors d'aquests forfaits. Ultra
admirar totes les belleses del
país, tindran ocasió de conèi-
xer també totes les autoritats
de Catalunya i l'estat de les car-
reteres.

Es preveu una inscripció molt
nordrida.

Palamós, 23 (urgent). —
S'assegura que el President de
la Generalitat, seguint la seva
tenda de viatges, es proposa vi-
sitar diumenge vinent la ciutat
de Barcelona. Feia molt de
temps que degut a l'orientació
turística que havia donat al
càrrec, no havia pogut visitar
la bella ciutat mediterrània, en
la qual compta molts admira-
dors. — *Corresponsal.*

Ha estat vist un pintor que par-
lava bé d'un altre pintor.
Sembla que el pobre artista té
pertorbades les facultats mentals.

El metge de capçalera del senyor
lu Pasqual li ha prohibit termi-
nantment pintar cap més vaca ni
cap més pagès amb barretina.
lu Pasqual, naturalment, està
desesperat.

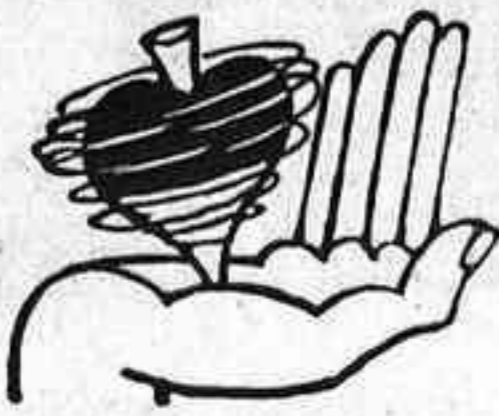
El senyor Salvador Dalí conti-
nua en llibertat.

Informacions igualment penibles
tenim a propòsit del senyor Joan
Miró.

Els enemics del senyor Cases
Abarca encara no s'han posat d'a-
cord per decidir si el president del
Círcol Artístic pinta pitjor que
no parla, o viceversa.

Ben mirat, sembla que tant uns
com altres estan carregats de raó.

amb el cor a la mà.

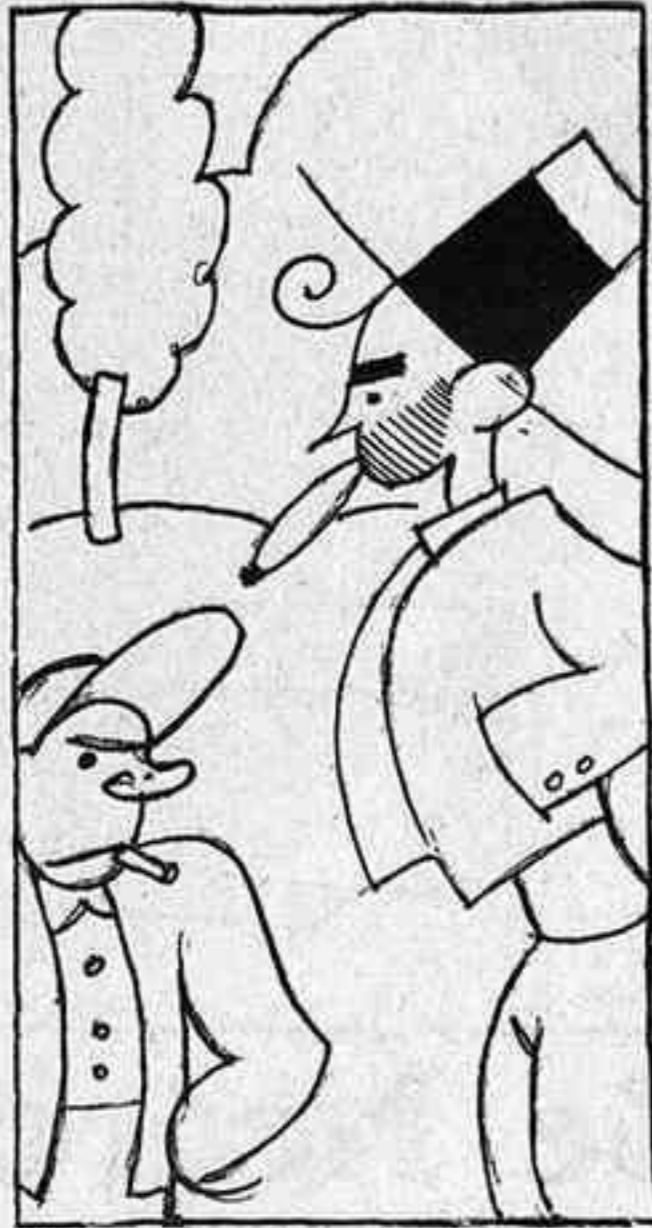
SORPRESES

Amb motiu de la festa major
de Vilanova una colla de perso-
natges d'aquells que s'anomenen
la comissió organitzadora
anaren a trobar el doctor Ai-
guader per a veure si tindria
cap inconvenient en oferir-los
una copa per a ésser disputada
entre dos equips de futbol de
Vilanova i Sitges.

El doctor Aiguader que no té
un no per ningú (excluint en
Casasnovas) hi accedi immedi-
tament amb la cordialitat que
sempre ha fet les delícies dels
de l'«Esquerra».

Ara bé; el que ja no satisfé
tant al bo doctor Aiguader fou
la notícia de qui n'havia estat
el guanyador.

Resulta que s'emportaren la
copa no res menys que els «equi-
piers» de l'equip de la «Congre-
gació Mariana de Vilanova i
Geltrú».

ELS TOREROS MONÀRQUICS
—Per què l'han agafat a l'Algebeno?
—«Por torés con la derecha.»

LA LOGICA DEL «CAUDILLO»

El senyor Lerroux va declarar
que la seva consciència li privava
de votar la llei d'expropiacions
contra els monàrquics.

I, efectivament, la minoria ra-
dical va votar a favor del decret
que presentava el Govern.

Es de resultes d'això que algú
diu que els radicals no tenen
consciència.

ENEMICS PETITS

En el míting contra l'analfabe-
tisme que es va celebrar diumen-
ge, hi prengueren part, entre al-
tres oradors, els senyors Antoni
Muntaner i Ambrosi Carrion.

L'Analfabetisme encara riu, a
hores d'ara.

POEMES RELIGIOSOS ODA A IGLESIAS

I doncs, «Emilianu», no t'expliques?
No et diuen res els sorges fracassats?
Més val plorar com les persones riques,
que no pas, com abans, amb els pelats.

¿Què hi fa que els sublevats contra l'Azaña
sense costures fer l'elogi franc?
¿Què hi fa que els sublevats conta l'Azaña
vessin, per tu, sang de la pròpia sang?

I si t'has d'amagar això, què t'importa?
ja ho sabies fer l'any mil nou-cents nou;
i si en Ferrer mai et trucà a la porta,
també sabies dir que «ja» i que «prou!»

Ara, tu raí!, fumant dintre el silenci
cigars da contraban tranquil·lament,
t'és ben igual, la gent, que digui i pensi:
no t'en rifes pas poc, tu, de la gent!

I amb el dit xic, que un gros brillant inflama,
lleves la cendra, i furgues les narius,
i les orelles i els pèls de la cama,
content i alegre d'aquest món on vius.

Mentre Lerroux, suant dins la banyera,
passa comptes i empesca el que dirà
que no empiï la turba baladrera
i que no esveri el ric ni el capellà.

Mentre el trempat senyor Martínez «Barris»
roda Sevilla apedaçant, sargint,
en mig de les rialles i els xivarris
dels procaços deixebles de Lenin.

Mentre el dinàmic i «sopàmic» Guerra
radicaleja dintre el Parlament,
i fa el Danton i carrega a l'«Esquerra»,
i com la vela, espera el grat del vent.

Mentre tots, primparats, amb la camisa
que els frega just-justet al bell carpó,
endeguen llur posició poc llisa
i cerquen per on surt el carreró.

Entretant, tu t'en fums de la virolla
i fins t'en rius de llur càlzer amarg.
Dins que don Alexandre és un cul d'olla
i, vagament, menysprees el gran March.

Ves ara, a tu, qui t'empata la basa!
qui pot riure's de tu, en el teu partit?
Serà ben ase aquell que et digués ase...
i deixa'l dir, que és un engelosit!

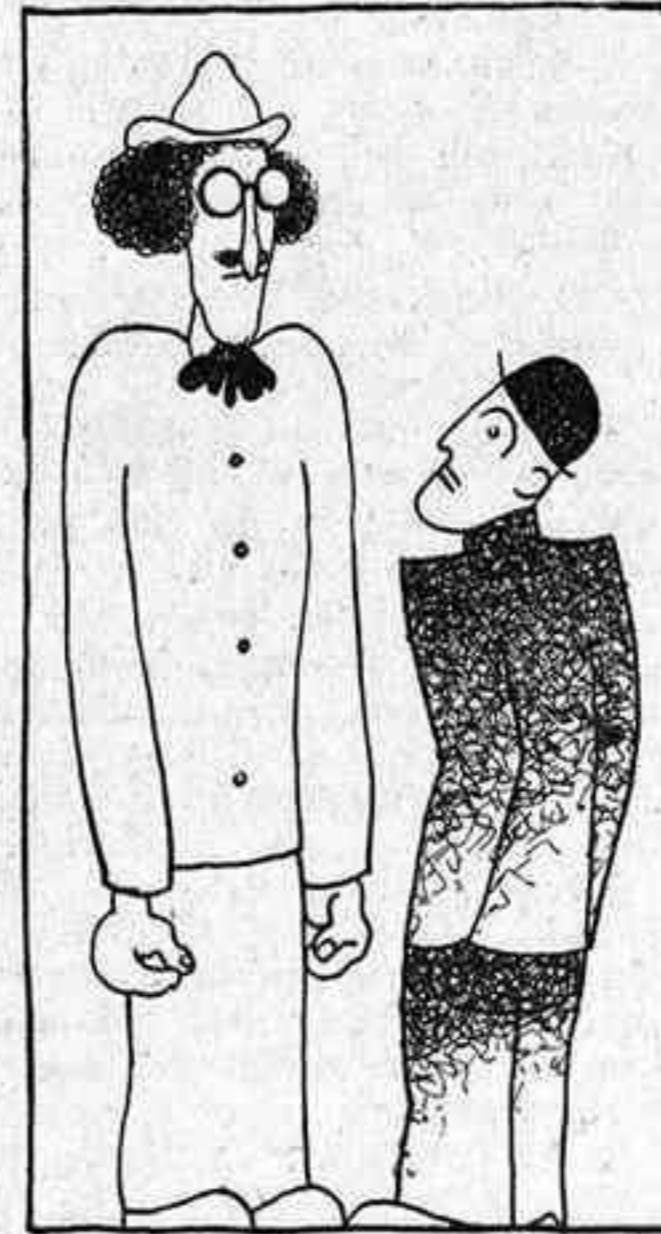
Cremen un ciri a Déu i un al diable
i es troben tot sovint dintre el fangar;
tu, amb una perspicàcia més lloable,
saps la dreuera del calaix del pa.

ELS AMICS DE SANT POL

Tal com vàrem anunciar, l'al-
tre diumenge, a Sant Pol, es va-
ren celebrar uns magnets festi-
vals d'esport i de ciutadania or-
ganitzats per la «Penya Be Ne-
gre» que passa l'estiu a aquella
localitat.

Segons noves rebudes subreptic-
tament, sembla que tant en
les proves de natació com en
el partit del futbol l'equip d'«El
Be Negre», que es reservava
per a les Olimpíades de 1936,
no va donar tot el resultat a
que ens té acostumats, més ben
dit: mal acostumats. Per a-
questes raons i no per cap al-
tra, considerem desproporcio-
nat de dir que els nostres espor-
tius obtinguessin allò que se'n
diu un gran triomf.

En canvi, a l'hora de sopar i,
sobretot, a l'hora del ball, els
defensors d'«El Be Negre» feren
un paper brillantíssim.
Més val així.

— Si serò antimilitarista l'Azaña que fins
als terre-tinents ho de fer lo guitza.

CARA I CREU

Després de tres mesos d'esfor-
ços desesperats, no ha estat pos-
sible convèncer el senyor Bellí que
retirés la seva dimissió de Comis-
sari de la Generalitat a Lleida.

El mateix podem dir, però en
sentit exactament contrari, del
conseller de Finances, senyor Gi-
ralt.

L'ESPERIT DEL GENERAL

El senyor Juanitu Marsans esta-
ria o no complicat en el pronun-
ciamiento, però el fet és que, po-
ques setmanes abans del 10 d'a-
gost, pilotava el general Sanjurjo
per Barcelona, i va presentar-lo a
algunes persones. En una d'aques-
tes ocasions, el Juanitu va dir, re-
ferint-se al general:

—Somos viejos amigos.
—Sobre todo, viejos — féu en
Sanjurjo.

Premi a la virtut

Que la virtut sempre seria
premiada i que el vici sempre
seria castigat, feia temps que
ho sabíem; però, francament,
no sabíem que hi hagués tants
d'avantatges a ésser virtuós i
estem disposats des d'ara a
canviar de conducta per veure
si ens en toca alguna cosa. El
lector veurà tot seguit si tenim
raó o no tenim raó:

Una vegada era un nen que
es deia Miquelet, que no feia
enfadar mai els seus papàs i
sempre s'acabava les sopes.
Quan va ésser gran va entrar
a l'Ajuntament amb el càrrec
d'assimilat a auxiliar, que, com
es pot veure, és important.

Com que es portava molt bé
i no feia enfadar els seus pa-
pàs i sempre s'acabava les so-
pes, l'alcalde el va fer secreta-
ri particular. Ell, però, tot i é-
sser secretari particular de l'al-
calde no va deixar d'ésser assi-
milat a auxiliar.

Tanta modestia i el fet que
no feia enfadar mai els seus
papàs i s'acabava sempre les so-
pes, va fer que els seus superi-
ors es recordessin que la vir-
tud sempre havia estat premia-
da, si el vici havia estat sem-
pre castigat, i decidiren seguir
premiant la virtut.

I un dia el bon Miquelet va
llegir que havien escrit un dic-
tamen en el qual es deia que:
«atesses les convincentes raons
que s'exposen en el cos d'aquest
dictamen», tot i éssent assimi-
lat a auxiliar, se li estimava la
categoria d'oficial segon, se'l no-
menava oficial primer, i se li
donava, amb la secretaria d'una
tinència d'alcaldia, el sou
de cap negociat, o siguin 9.000
pessetes anuals.

I això demostra que, de tots
temps, la virtut ha estat més
ben premiada que la bellesa.

El mestre Pahissa treballa fe-
brosament en una òpera que no
s'estrenarà mai.

En Moraguetes diu que ja en
té enllestits tots els entreactes.

El mestre Vives està molt sa-
tisfet perquè diu que el seu fill
aviat serà més famós que ell.

El senyor Vives Giner també
està molt satisfet perquè diu que
el seu pare aviat serà tan famós
com ell.

El mestre Morera no està gens
satisfet.

Sembla que l'aristocràcia barce-
lonina decidirà no fer més el bot
i tornarà al Liceu, la temporada
vinent.

Fet i fet, els programes del se-
nyor Rodés són prou dolents per-
què els agradin.

Diu que a l'Olympia faran lí-
ric català.

Ja era hora, perquè l'Olympia
era l'únic teatre que restava a
Barcelona del qual encara no s'ha-
via dit que s'hi faria líric català.

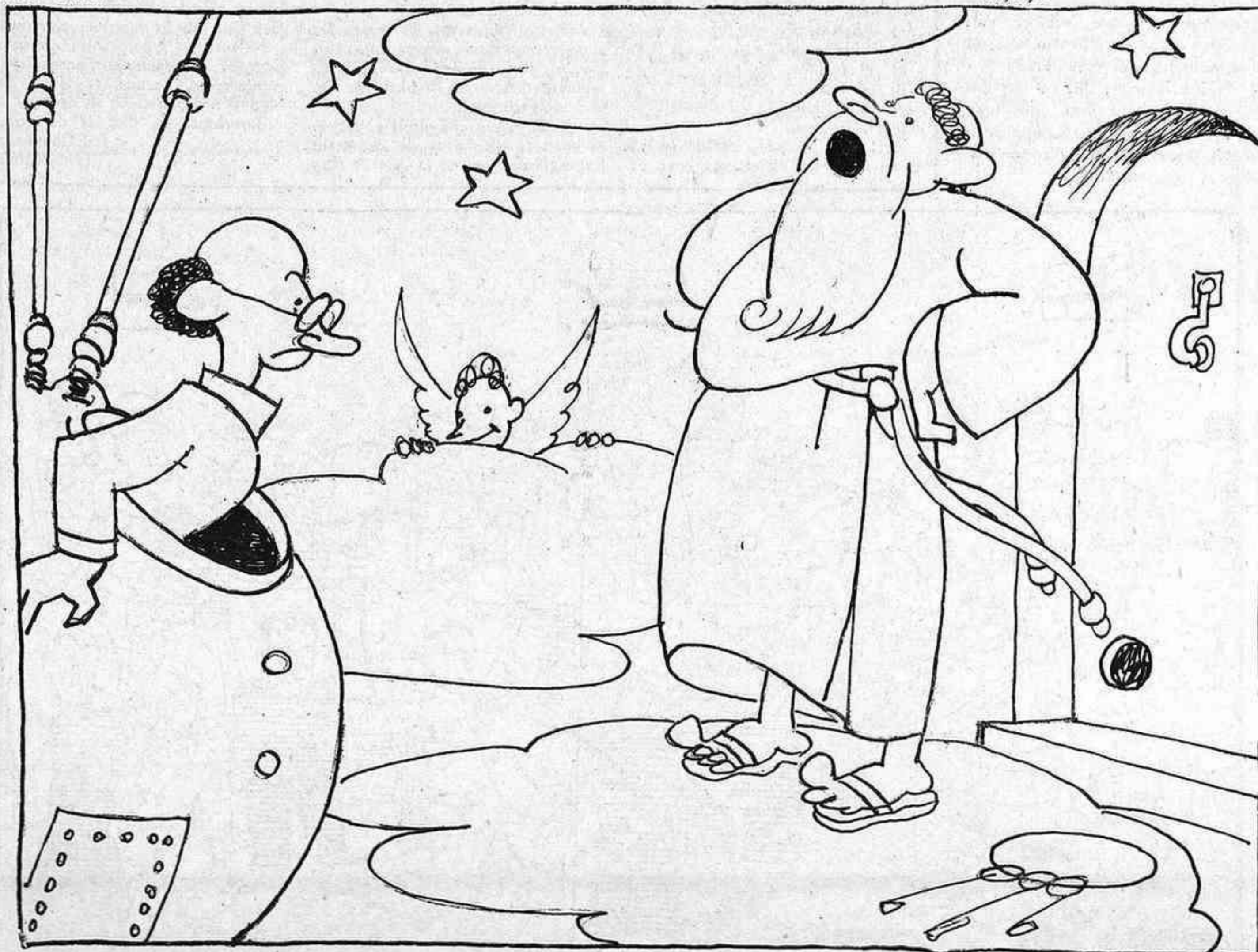
LA BEGUDA DE MODA

Telèf. 18301

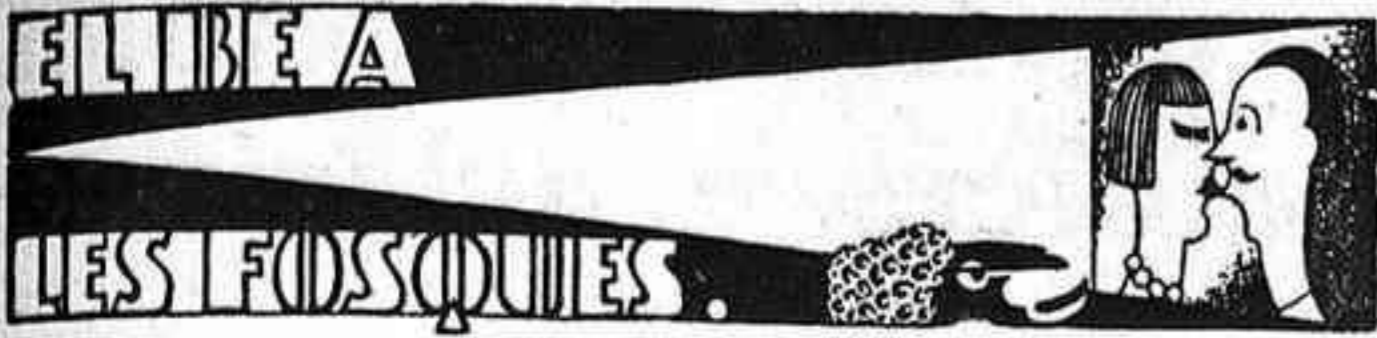
VERITABLE
SUC DE

PINYA AMERICANA

AL CEL

Sant Pere. — Què és tan Piccard, tan Piccard! Si vols, entra d'una vegada i no m'atibellis més.

Tom Mix, l'actor que tan honestament féu les delícies dels nostres pares — manera indirecta i inofensiva de treure'ns uns quants anys de sobre —, ara, cap a les seves velleses i quan els directors cinematogràfics ja començaven a trobar-lo l'home ideal per a jugar-li un títol arrencadet; s'ha reviscolat, ha fet un pensament i ha acabat cantant-se amb una estrella de circ d'una boniquesa digna de millor sort.

Es allò que diu en Pich i Pon: a la vejez ciruelas.

vado a la pantalla por un hombre que no es precisamente un nuevo sheik, sino un valiente conquistador de fieras.»

Un altre? Però què esperen aquestes feres a sublevar-se?

Weldon Heyburn i Greta Nissen constitueixen el darrer matrimoni registrat a Hollywood.

I... ja ho veuen!, malgrat els pocs dies que els dos actors es sotmeten a les delícies — suposem-ho així — matrimonials, ja no manca qui us faciliti tota mena de detalls sobre aquest divorei que us pronostiquen inevitablement.

Sembla estrany que Weldon Heyburn pensi en semblants cosetes! Amb una companyia tant grata, ai! volíem dir tant «Greta»...

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pta.

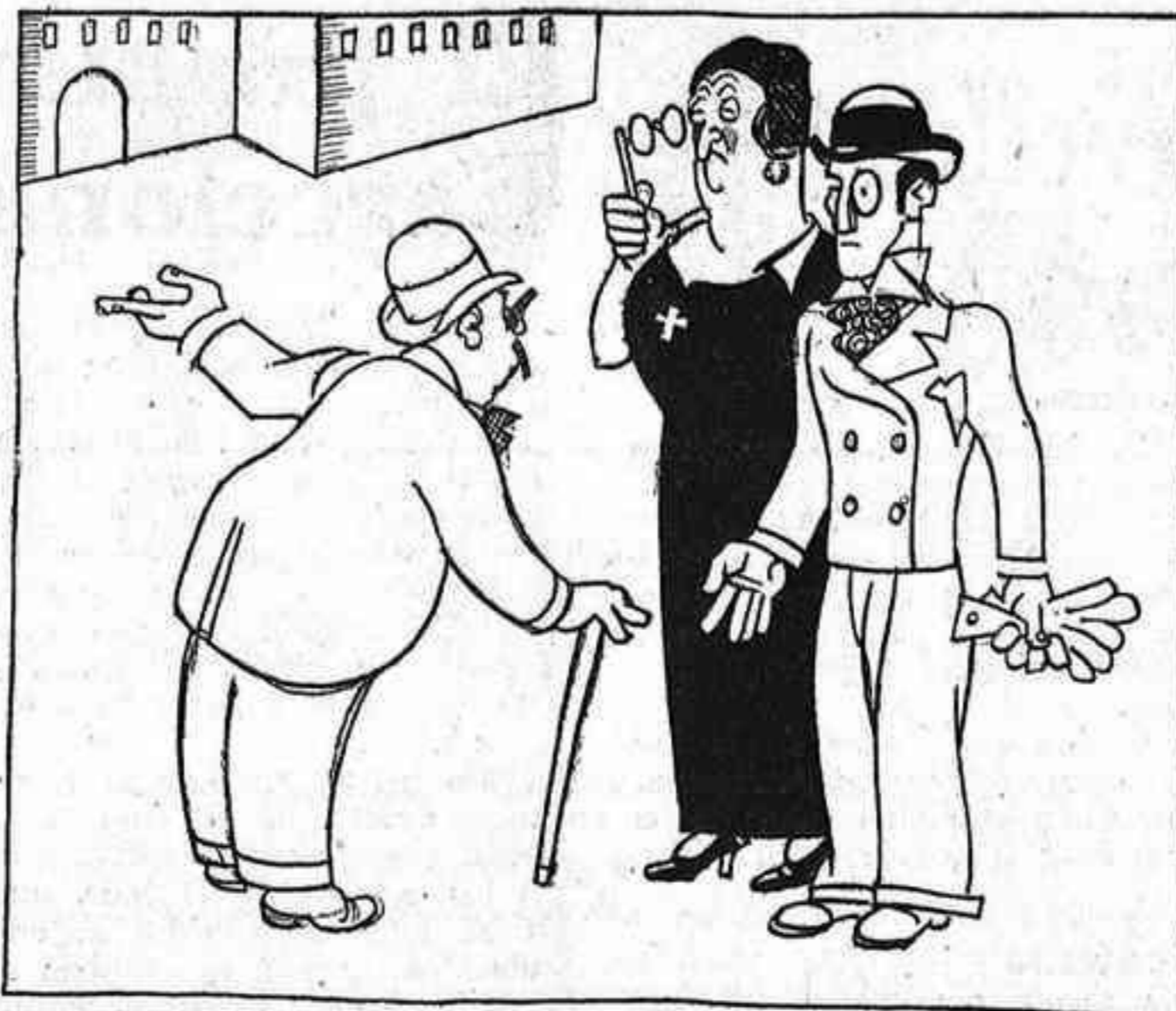
NOTICIARIS I REPORTATGES

FOX

Documentals, etc.

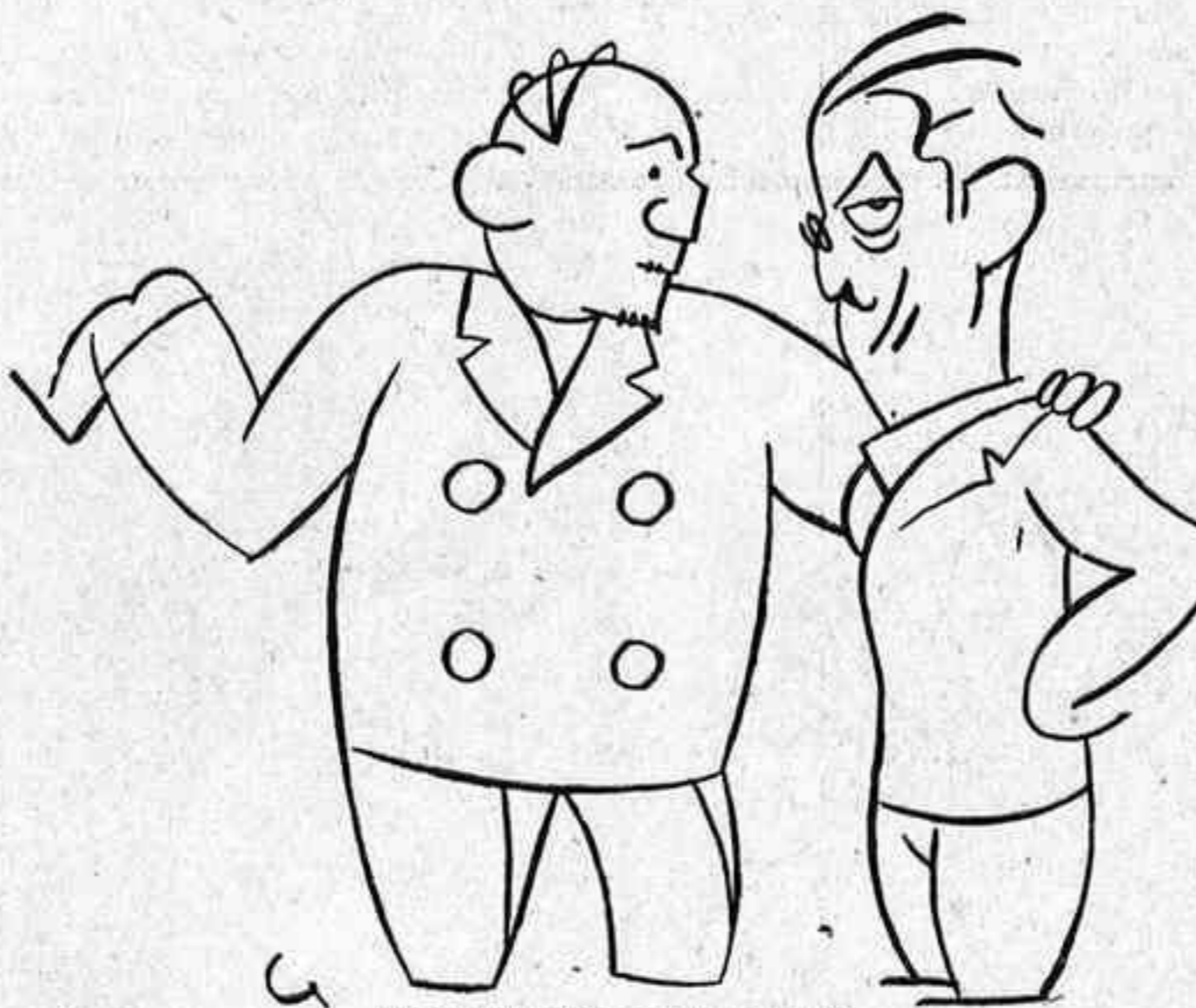
Demà nou i important programa

Equip sonor, H. G. A. Phonophone

—Miri si és poc distingit, que ni tant sols és a la presó

Camel La delícia del bon fumador

CLOWNS DEL PARLAMENT

Royo. —Em véns molt bé, Dolcet: ja no seré tot sol a fer riure.

MOLT

Al Teatre Grec del Parc de Montjuïc tingué lloc el festival organitzat per Margarida Xirgu representant-se la tragèdia de Hoffmannsthal «Elektra» de la qual ens plau aclarir que no té ni la més llunyana relació amb una coneguda i acreditada marca d'escumbres elèctriques.

Aurea de Sarrà i Ambrosi Carrillon hi contribuïren amb adients aplaudiments grecs.

El servei de tramvies extraor-

dinari circulà normalment, cosa que molestà extraordinàriament al senyor Vachier, que de totes passades volia anar-hi a dibuixar sis quadres, una sageta i un tauler de dames.

El senyor Canals es troba a Niça gaudint de les delícies de paisatge corresponents.

—Caram, i com s'ho han fet per a saber-ho?—es preguntaran vostès.

—Doncs, mirin, senzillament: l'hem vist sortint de «niça d'onze».

Els drames de l'honoradesa a l'Esquerra

La premsa diària, amb aquella insistència pròpia de les persones mal educades, ha tornat a parlar dels consells de disciplina en el si (i fins en el no) de l'Esquerra Republicana de Catalunya, i de la probable expulsió del partit d'uns quants regidors.

Primer, es deia que els regidors esquerrans expulsats per indesitjables, serien dotze; després, deu; després, set, i finalment, ara encara no fa cinc minuts, ens han dit que tres.

Esperem confiats que demà passat ens diran que no n'expulsaran cap, perquè, què diantre! la justícia bé ha de brillar un dia o altre.

Una personalitat de l'Esquerra, el nom de la qual no direm encara que ens matin, ens ha fet les següents declaracions:

—Ho comprendreu de seguida: la nostra minoria està formada per vint-i-quatre individus. Si n'expulsàvem dotze, o sigui, precisament la meitat, sempre hauria quedat aquen dubte de si érem nosaltres que els expulsàvem a ells, o bé ells a nosaltres. Ara, en canvi, les posicions queden ben clares.

—Voleu dir?

—No.

TEMPORADA DE GRANS REPRESENTS

Saló Catalunya | Capitol Cinema

Avui i demà

Camino de Santa Fé | **CARNE DE CABARET**
Per ROSITA MORENO | Per RAMÓN PEREDA

SÍGUEME, CORAZÓN | **LA TIA DE CARLOS**
Per NANCY CARROLL | Per CHARLES RUGGLES

Dijous a diumenge

DESAMPARADO | **EL CODIGO PENAL**
BALLET RUSO | **EL CIRCO**

Preferència: 1'50 — General: 0'75

TEATRO NUEVO

Gran Companyia de Teatre Líric Cubà

Tots els dies

SENSACIONAL EXIT de LA VIRGEN MORENA

I de les il·lustracions instantànies

HABANA-NEW-YORK

Avui nit: Gran veïllada a honor de l'clamat cantant, ídol del públic

EDUARD BRITO

I UN BE!...

Aurea de Sarrà prepara una nova festa «literario-artístico-musical» a l'estudi del mateix nom.

Hi pendran part el pirotènic senyor Ramon Vinyes i el concertista de pianola senyor Ambrosi Carrillon.

En Vachier ha anunciat a l'enviat especial d'EL BE NEGRE a l'Ajuntament, que es proposa regular el trànsit de rabassaires per tots els camps i vinyes de Catalunya.

El doctor Aiguader fins es fa passejar la vara pel senyor Ribé.

El senyor Sunyol i Ciutadania ha denunciat a diversos sos diabètics que tractaven de reventar no res menys que l'importantíssima indústria del sucre.

El poeta Josep M. de Sagarra només pren aigua de «Vichy» i encara laicament batejada.

En Royo Villanova, amb motiu del fi de temporada, liquida les enmiendas a qualsevol preu.

En Paco Madrid, Zaragoza y Alicante ha proposat l'adquisició de El Debate al conegut monàrquic i republicà de tota la vida senyor Pich i Pon.

En Màrius Aguilar ensenya a nedar entre dues aigües al ja abans citat republicà de tota la vida senyor Pich i Pon (bis).

EL TEMPS

(Informació facilitada pel Servei Meteorològic de Catalunya).

El temps és bo. El cel està serè, tranquil·la està la mar. ¿Per què, per què tremolar? (Música de Chapí.)

Ha nevut al Montseny i el fred és molt intens a tot arreu. A Tortosa, també és intens el fred. A Berlín, també, però no ho diem perquè ens hem d'ocupar de la temperatura de Catalunya, i encara gràcies.

No es preveuen variacions importants. Farà fred, tal com correspon a aquest temps. Tot el demés que es digui, són ganades de perdre el temps.

N. de la R. — Aquesta nota del Servei Meteorològic de Catalunya correspon al 23 de gener passat. La publiquem perquè no en tenim cap altra a mà i perquè hem considerat que era d'actualitat, parlar del temps.

Notes de Societat

Ramón Rucabado es troba establint a Biarritz en companyia de diversos redactors de Solidaridad Obrera.

El germà Gassol fa l'«ower» senzill a la piscina de Sitges, durant les hores del te.

La rabassa morta passa quinze dies de ben guanyades vacances al Cementiri Nou.

En Moraguetes ha estat contractat per a inaugurar divuit establiments de la HUSA.

Orange-CRUSH

Tasteu el nou

¡Es quelcom formidable!

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Incautacions S. A.	1.000.000
Confiscacions U. M.	40.000.000
Exportacions S. M.	10.000
Suspensions Civils	40.000
Cesacions Militars	90.000

Per tal d'eixugar el dèficit que pogués haver produït al Govern el crac de la «Sanjurjada», hom ha mobilitzat el ram de l'economia i sembla que gràcies a les operacions financeres que ha facilitat la darrera emissió monàrquica, la República ha fet el millor negoci de la seva vida.

Els amics del règim treballen en l'organització d'un nou pronunciamiento militar. Per poc bé que surti, sembla que els republicans lligarem literalment els gossos amb llonganisses.

NOTA DE SOCIETAT

—«Han llegado el Duque de Sotomayor y el Marqués de Sotomenor con sus esposas»

NOVA MINORIA CONSISTORIAL

Pels corredors de la Casa de la Ciutat es diu que està a punt de formar-se dintre del Consistori una nova minoria. Estarà composta de set regidors, però comptarà amb l'adhesió moral d'alguns altres.

No hi ha manera de trobar un nom adequat per aquesta minoria. Un nom que es pugui escriure als diaris, s'entén.

El doctor Dolcet ens convenç perquè li fem un interviu

Junt amb altres personalitats, dissabte va arribar a Barcelona, procedent de Madrid, el doctor Dolcet. (No riguin, no riguin: el doctor Dolcet; també és personalitat). Tan bon punt ens va veure, el doctor Dolcet ens va dir:

—Vostès són periodistes, oi?
—Sí, doctor Dolcet.
—Doncs ja faran el favor de posar al diari que el doctor Dolcet ha arribat de Madrid.
—Serà servit, doctor Dolcet.
—I diran, també, que dulluns al vespre el doctor Dolcet sortirà de Barcelona altra vegada cap a Madrid.
—No faltava més, doctor Dolcet.
El doctor Dolcet ens va allargar quatre pessetes amb setanta.
—Gràcies, doctor Dolcet.
—Apa, faci'm un interviu...
—Francament, doctor Dolcet, no gosem.
—Vaja!
I acompanyant el gest a la paraula, ens va donar cinc pessetes amb trenta.
—Tant dirà, tant dirà...—vàrem fer amb els ulls baixos.
I el doctor Dolcet, amb el cap alt, va començar:
—La meua senyora sempre em deia: «Dolcet: ¿per què no parles al Parlament? Per tu, allò no és un Parlament; és un callament. Jo vull que parlis, ho sents Dolcet?» Les dones, són així...
—Ja ho pot ben dir, doctor Dolcet!
—Sí, les dones són així, però en Companys és d'una altra manera. Jo prou li deia: «Mira que si no parlo, a casa em pegaran...» Però res, com si li digués en francès. ¿I sap per què no em deixaven parlar?
—Sí. Ai!, vull dir, no.
—No em deixaven parlar per disciplina. Ah, sí?—vaig dir—. Doncs té, ara trencaré la disciplina.
—I la vaig trencar. I em vaig fer esborrar de l'Esquerra. I vaig escriure aquelles cartes... Se'n recorda?... Quines cartes, eh?—digué maliciosament el doc-

tor Dolcet, fent-nos l'ullet amb l'ull bo.
—Exacte, doctor Dolcet, exacte!
—Dones miri, ara ja parlo.
—I li prova?
—A mi sí, però a ells no.
—I doncs, que els hi diu?
—De moment poca cosa perquè, veurà, després tot se sap...
—Ah, murriot! Vostè es proposa fer l'ombra a en Lerroux!
—Silenci! Ai uix!—féu el doctor Dolcet tot empenyent-nos suauement a la porta (de l'estació).
Ens en anàrem. Al passar per davant de la porteria sortí el clàssic tufet d'escudella a interrogar-nos:
—¿Què els hi ha dit el doctor Dolcet?
—Veurà, això són secrets professionals.
Comprí EL BE NEGRE d'aquesta setmana i la feina serà per vostè.
Ens va donar mil gràcies i fugírem a abarrojar-nos-les com uns vulgars Emilianos.
No curarem mai!

orelles esgarriades

Cultura
De La Vanguardia reproduïm l'anunci que segueix:
JOVEN CULTO
gustos naturistas poseyendo coche desea conocer a srta. preferible extranjera amante playa hacer ebcursiones desinteresadas absoluto. Esc. 221L. Vergara EE.
Aquests monuments de «cultura automobilístico-vegetariana», són d'una ingenuïtat capaç de fer ruboritzar el senyor Folch i Torres!
Confessió
A L'Opinió de diumenge, el senyor Jaume Vachier publica un article polèmic del qual extreiem aquesta perla:
«Quant al costum que té «Sprint» de discutir sobre el tràfic de les ciutats amb el seu corresponent pla davant els ulls, m'atreveixo a dir-li que és un mal costum, perquè generalment el tràfic—que és la vida del pla—té cops amagats i acostuma a fer quedar força malament.
Ja ho pots ben dir, Vachier, ja ho pots ben dir!

El problema de la circulació, a Barcelona, tendeix a aclarir-se

Si quan Miquel Servet va descobrir la circulació de la sang hi hagués posat uns inspectors i uns subinspectors, no l'haurien cremat a l'Assemblea de la Societat de les Nacions presidides pel senyor Calvi i ara seria un cadàver tan bo i sa com qualsevol dels cadàvers de qualsevol dels nostres honorables antepassats (un cadàver per cada antepassat).
Però no ho féu i ja el teniu més cremat que el «tio de la bèta» que diuen a Tortosa i si no fos pel senyor Vachier, que és un altre descobridor de circulacions, ni tan sols tindria el nom i cognom a la font monumental de la Plaça d'Espanya, que potser, ben mirat, és més una pena que no pas altra cosa.
Per això, quan el senyor Vachier va descobrir l'altra circulació es va dir:
—Noi, ja l'has feta bona. Has descobert la circulació. Qui et feia descobrir la circulació? Ara et cremaran.
I, efectivament; encara no va voler començar de regular-la, va veure que es cremava tot so-

tres no ho creiem perquè el sou del càrrec no són més que 70 duros al mes) i els llança al món de les contravencions i de les multes amb una placa darrera la solapa, un carnet a l'infern laic, un xulet i un catàleg de contravencions amb el preu de cada una.
I el senyor Vachier i l'Ajuntament contemplaren la seva obra i la trobaren ben fet...
Especialment una certa Acadèmia per a l'estudi de la carrera de funcionari a la segura.
I els subinspectors i els inspectors començaren de treballar com uns bertrams de quintanes, especialment els subinspectors que, com és natural, perquè no els veïssim, ja que no eren ni de nomenament municipal ni havien estudiat a l'Acadèmia, no havien de dificultar la circulació i per això treballaven des de la taula d'un cafè o en llocs apartats de la Plaça de Catalunya on hi havia els inspectors explicant com s'havia de circular.
D'aquesta manera l'automobilista que, sortint de la Plaça de Catalunya es pensava que ja sabia circular se n'anava cap al carrer de Muntaner després de la Diagonal, per exemple, plam! quan menys s'ho pensava, apa, contravenció i multa entre cap i coll.
—Cinc duros! I si no els paga li retirareu el permís de circulació.
Això, vint vegades per dia, amb un trenta per cent per excitar el zel del funcionari, ha d'acabar per ensenyar el públic a circular com una seda.
Però...
Però el pobre taxista no hi trobava el compte perquè tot se li anava en multes i els subinspectors de circulació haurien acabat per arruïnar-se i aneu a saber si el senyor Servet.
Però això no podia ésser perquè el senyor Vachier va ésser nomenat pel Criador en fer el món, pare del taxista, i un pare sempre és un pare; ho saben les manes. I aleshores el senyor Vachier, pare del taxista i pare dels subinspectors, com Déu, que vol que visquin totes les bestioletes de Déu, trobà la manera que uns i altres s'alimentessin del suculent ciutadà i foren ajudades les tarifes dels taxis. Així n'hi haurà per tots: pel pobre servei, pels taxistes i pels subinspectors, és a dir, pels inspectors, pels subinspectors, pel servei i pel pobre taxista.
I el senyor Vachier no serà cremat com Miquel Servet, perquè el cremat serà el públic.
Però tindrà el consol que no li posaran el nom a l'horrible font monumental de la Plaça d'Espanya.

L'expulsió dels pecadors del Paradís municipal

SERÀ VERITAT?

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telefon 76307.

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG
BARCO-TREN AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

El nostre fulletó

Novel·la
CAPITOL I
UN MISTERI SONOR CENT PER CENT
Silenci; silenci nocturn, que és el més silenciós. El misteri planava en l'ambient, i els dos vigilants, el del carrer del Bou de la Plaça Nova i el de la Plaça Nova, coincidint en llur ronda nocturna, ho comentaven:
—El misteri—deia el del carrer del Bou—plana en l'ambient aquesta nit.
—Sí—li contestava el de la Plaça Nova—; mai en tota la meua vida, l'havia sentit planar d'aquesta manera; ja veurem el que passa.
—Vaig a veure si ho veig.
—Llàstima que sigui tan fosc, que no ho podem veure prou bé.
—Què hi farem, és la vida.
—Ja pots ben dir-ho.
I es separaren. Quan es tornaren a trobar, l'un preguntà a l'altre, misteriosament:
—I el misteri?
—Segueix planant.
I seguien fent comentaris sobre la qüestió palpitant d'aquella nit.
Mentrestant, en el recó més fosc del carrer del Bou de la Plaça Nova, des d'un pis principal, pis vell i vast, probablement ben amoblada, perquè la foscor de la nit ens impossibilitava d'ésser més categòrics, si algú hagués estat despert hauria sentit en el carrer unes petjades:
—Trip, trap, trip, trap, trip, trip, trap...
Però ningú no les sentí, perquè el vigilant era a la Plaça No-

El rellotge palpitava:
—Tic, toc, tec, tic, tic, tic, tic, toc...
I les passes seguien lleus, tràgiques, misterioses:
—Tra'... tri'... tra'... tri'...
Silenci.
I de sobte soroll de lluita, lluita sorda, aferrisada, a mort; soroll de robes rebregades, grinyols de somier.
—Ha, ha, ha...
Respiració fatigosa; és a dir, dues respiracions fatigoses:
—Ha, ha, ha—feia l'una; i l'altra:
—Ha, ha, ha...
Si no hagués estat pel tràgic de l'ambient, hom hauria pogut dir que es tractava d'una vulgar aventura d'alcova; però no; si bé l'aventura, segons totes les aparences sonores, tenia lloc a una alcova, no es tractava pas del que en diem una aventura d'alcova, i menys d'una vulgar aventura d'alcova.
—Ha, ha, ha...—feia una respiració, fatigosa.
—Ha, ha, ha...—feia l'altra, no menys fatigosa.
I en això,
—Brrram!
Un tret.
Un tret!
Un tret, i:
—Clòf!—el soroll d'un cos tou en caure a terra.
Després, un silenci; un de sol, i després, el soroll d'un moble en ésser obert:
—Nyic!
El d'uns papers en ésser registrats:
—Claf...
I tancat:
—Rrrrracc.
Després, unes passes precipitades, però de puntetes.
—Clif, clif, clif—com si el que les fes, portés sabatilles.
Portes que s'obren amb comp-te, silenciosament...

I es tanquen silenciosament, sense fer soroll.
La porta de pis:
—Raac... clac, i una veu esverada:
—Qui hi ha?
Silenci.
—Qui hi ha?
Silenci.
—Clecl!—Un interruptor elèctric; un raig de llum.
—Clecl! clecl! clecl!—altres interruptors elèctrics; passes, llum.
Una mà truca a la porta de la cambra.
—Senyor Soler! Senyor Soler! Res.
—Ja m'ho pensava; aquest tret...
La mà obre la porta... la mà encén el llum...
Horror!
La cambra del senyor Soler està en complet desordre; dos cosos inanimats, un damunt la catifa, l'altre mig caigut damunt del llit.
Sang, molta sang.
—Senyor Soler! Senyor Soler! Què ha fet! S'ha suïcidat dos cops!
Donya Gertrudis, amb els ulls oberts com unes taronges, s'acostà més als dos cosos:
Els dos cadàvers no eren del senyor Soler. Ni tan sols un.
Eren els cadàvers de dos desconeguts; els cadàvers de dos sospitosos. El senyor Soler no n'hi tenia cap.
—Senyor Soler! Senyor Soler! Silenci.
On seria el senyor Soler?
Donya Gertrudis, la dispesera, va córrer al balcó; l'obrí.
—Ram! i
—Auxili! Auxili!
Al cap del carrer se sentí la veu del vigilant:
—Bona nit tingui!
I la clau i la porta.
—Raac, nyic. Descansi de gust! Boom, raac... Ja va! Clac! clac! clac!

dret, morts tot el que mort pugui ésser un cos. No duien cap paper al damunt; a terra, una pistola amb una sola càpsula disparada.
—¿A quina hora ha succeït el fet?
—No sé; jo dormia... deu fer mitja hora; quina hora és ara?
Per veure-ho, donya Gertrudis mirà un rellotge que hi havia a la paret i féu un crit:
—Oh!
El vidre del rellotge era trencat i a l'esfera hi havia un forat prop de les quatre; el rellotge estava parat a la primera campanada de les tres.
—El fet—digué l'inspector—ha tingut lloc a les tres.
I s'ho apuntà per no descuidar-se'n.
—No falta res?—Mirà al volt de l'habitació i va veure un moblet obert—. No hi manca res ací?
—Crec que hi guardava papers importants.
—Dones el moble és buit!—digué l'inspector Cabanillas—. El senyor Soler, ¿a quina hora s'havia ficat al llit?
—A les onze.
—No li havia notat res?
—Deia sovint que acabaria per suicidar-se, perquè el perseguien.
—Qui?
—Mai no va voler dir-ho.
L'inspector Cabanillas va escriure en el seu carnet: «Crimen o suicidió?»
Per comprovar el segon extrem calia trobar, però, el cadàver del senyor Soler. ¿I on era el cadàver del senyor Soler?
—Sempre havia estat un home molt misteriós—digué donya Gertrudis.
—Així—va concloure l'inspector Cabanillas—, les coses es van aclarir. Es tracta, simplement, d'un misteri.

(La continuació en el pròxim número.)